

Suriname en de VU

Drie dagen voordat in Suriname de Nederlandse vlag werd gestreken, kwam op de ledenraadvergadering van 22 november van de VU-Vereniging het regionaal verband Friesland met een suggestie: „Kan”, zo vroeg men zich af, „er een werkgroep in het leven worden geroepen, die de mogelijkheid onderzoekt in Suriname een universiteit te stichten die uitgaat van onze Vereniging en die nauwe betrekkingen onderhoudt met onze Amsterdamse vestiging?”

De suggestie werd in gestencilde vorm verspreid ondertekend door de ledenraadsleden Tj. Nooitgedacht, S. H. P. De Jong en J. D. Capel. Een toelichting verduidelijkte de bedoeling.

„Nu Suriname onafhankelijk is geworden, heeft Nederland er een buitenland bijgekregen. Een buitenland dat ondanks drie eeuwen samengaan met een westers land nog altijd als ontwikkelingsland gekenmerkt moet worden. Daarom is het juist nu nodig dat Nederland Suriname helpt. Ondergetekenden zijn van mening dat ook de VU Suriname van dienst kan zijn en wel op het gebied van wetenschappelijk onderwijs. Een universiteit in Suriname kan als katalysator werken bij de ontwikkeling van de derde wereld in het algemeen en van Suriname in het bijzonder. Een eigen universiteit zal een geweldige stimulans betekenen voor het totale onderwijsbedrijf. Tevens kunnen vanuit deze universiteit nieuwe benaderingen (bij voorbeeld die van Schumacher en Ikoku) van de derdewereldproblematiek in de praktijk getoetst worden. Ook kan Suriname met een eigen universiteit profiteren van onze overvloed aan academisch geschoolden”.

„Beste adviseur”

Uit de mondelinge toelichting van een van de initiatiefnemers, ir. Capel uit Oenkerk, bleek nog dat met name gedacht was aan een rol van de „VU-achterban” in dit verband. Uiteraard kon geen der aanwezige bestuurders van VU en Vereniging prompt iets zeggen over de wenselijkheid of uitvoerbaarheid van het idee. De voorzitter van het college van bestuur ir. K. van Nes nam zich voor over dit onderwerp prof. mr. W. F. de Gaay Fortman te raadplegen. „Hij zal de beste adviseur zijn”. Niet alleen was prof. De Gaay Fortman de laatste jaren als minister

nauw betrokken bij Suriname, voordien was hij curator van de Surinaamse Universiteit, die in 1968 door de toenmalige premier Pengel werd geopend. In deze universiteit gingen op de Geneeskundige School, die al vanaf 1882 in het land bestaat en de Rechtshogeschool, die in 1948 startte. Behalve een medische en juridische faculteit heeft de Surinaamse Universiteit binnenkort ook een sociaal-economische faculteit. Vooral met de Leidse Universiteit (medicijnen) als de Universiteit van Amsterdam (rechten) bestaan nauwe betrekkingen.

Een van de grootste problemen waarmee men te kampen heeft is het tekort aan docenten. Het novembern timer van „Overzicht” (informatieblad van de universitaire bureau's buitenland en de NUFFIC) is geheel gewijd aan het wetenschappelijk onderwijs in Suriname. Duidelijk wordt daaruit dat de Universiteit van Suriname prijs stelt op samenwerking met Nederlandse universiteiten (gast-docenten), maar dat — met name de nieuw te starten sociaal-economische faculteit het éénrichting verkeer met Nederland wil doorbreken door zich te oriënteren op het Latijns-Amerikaanse (vooral Caraïbische) gebied. Voor meer dan één universiteit is uiteraard in Suriname geen plaats.

Zelfs is het de vraag of de huidige universiteit wel kan uitgroeien. De ambassadeur van Suriname (tot voor kort gevolmachtigd minister) de heer W. F. van Eer zei in een in „Overzicht” afgedrukt interview: „Het wordt een belachelijke zaak voor ons, minder dan 400.000 mensen om een volledige universiteit op te zetten; het kost al praktisch te veel om drie faculteiten in leven te houden.”

Tientallen Surinamers studeerden in de loop der tijden aan de VU (o.a. de minister van Economische Zaken, mr. Eddy Bruma). Door VU-medewerkers zijn ook diverse onderzoeken gepleegd in Suriname o.a. vanuit het geografisch instituut. Dit voorjaar verschijnt een boek van drs. G. A. de Bruyne over de rol van Paramaribo in Suriname. Vanuit een andere hoek van de VU verrichtte drs. J. de Vries enkele jaren geleden onderzoek naar het bosnegeronderwijs (zie VU-magazine maart '72).

Vele zijn de persoonlijke contacten die VU-medewerkers met Suriname onderhouden.

Premier Den Uyl en premier Arron bij het tekenen van het onafhankelijkheidsverdrag